

Ik ben Michel Dutordoir en al enkele jaren probeer ik als gids om het astraal niveau te verkennen en oefen ik om ons stervens- en overgangsproces beter te begrijpen en te bevatten. Met veel vallen en opstaan weliswaar maar de innerlijke passie wordt dankzij een bijzondere voldoeningsgraad stelselmatig versterkt.

Het zijn mijn ervaringen, mijn getuigenis en mijn mening.

Begeleiden is eigenlijk gewoon ‘aanwezig’ zijn, uw liefdevolle betrokkenheid ‘aanbieden’, ‘onvoorwaardelijk’ zijn en de doorgangsprocessen van de overledene laten beleven, ze laten doormaken zoals zij het wensen of het nodig hebben.

Wat is dan eigenlijk onze taak als gids, waarvoor kunnen wij instaan, waartoe kunnen wij dienen.?

Ik zou eigenlijk stellen dat wij liefdevol stimuleren om door te gaan wanneer zij moeilijkheden ervaren in hun nieuwe bewustzijnstoestand, dat wij hun eigen doorgangsprocessen helpen doormaken en hen hierin ondersteunen. En we hebben begrip, veel begrip voor wat ze doormaken.

Maar waar is nu die astrale dimensie?

Hiervoor wil ik u een deel van een getuigenis geven waar een leraar met zijn kleuters over het overlijden van enkele bekenden spreekt:

.....

Zou het niet kunnen
Dat Yolanda en Marc
Na alle gelukkige momenten van dit leven
Nu voor eeuwig aan het herleven zijn?

Ja knikten de kinderen

En dat er maar één ding is
Dat hen nog wat ongelukkig maakt:
Dat ze ons niet kunnen laten voelen
Hoe gelukkig ze zijn?

Ja beaamden de kinderen weer;

Bijna een half uur lang hadden ze
onbeweeglijk zitten luisteren
ook de leerkrachten tussen hen in
hadden iets van luisterende kinderen
ik zag haast geen verschil meer

Toen vroeg ik;

waar zijn Yolanda en Marc nu?

Een kleutertje riep ineens hardop:
Ze zijn aan 't spelen in de hemel!
Ik vroeg; en waar is die hemel?
Toen wees het kind in het rond;

Hier tussen ons.

.....

Als ik 's nachts wakker word omdat er naast mij iemand staat, iemand die ik niet kan zien, maar des te beter zijn aanwezigheid kan voelen, dan weet ik dat de kleuter gelijk heeft. Zo eenvoudig en dichtbij is de astrale wereld.

Het is opvallend hoe men binnen de immense astrale dimensie toch steeds bij de juiste toegewezen persoon komt en of het nu delen van jezelf zijn of delen van een andere persoonlijkheid, het maakt eigenlijk niks uit, maar dat je er steeds iets voor terug krijgt, is zeker.

Soms wordt er jou vanuit het 'niets' een boeketje bloemen toegestuurd, of een taart waar jou stukje duidelijk naar voren is geschoven of een glas met een sprankelend drankje die je met wat goede wil energetisch kunt uitdrinken, soms is het een vriendelijke groet van een helper.
En je staat er ook niet alleen voor, wel integendeel.

Het is merkwaardig te zien hoe er steeds iemand naar jou toekomt om je te begroeten en te begeleiden daar waar men je nodig heeft, het is ook merkwaardig te zien dat er rondom de persoon die je gaat begeleiden er steeds helpers klaar staan, gidsen, lichtwezens, familieleden, vrienden... allen bezorgt om de overledene en om de goede afloop van zijn of haar overgang.

Je doet dit soort begeleiding niet alleen, je doet dat in en met een equipe.

En oefening baart... moeilijker gevallen. Gevallen waar je verscheidene malen terug moet gaan bezoeken en veelvuldig moet aan werken om ze uit hun gedachtecocon vrij te krijgen, om tot 'die' kern te komen die de oorzaak is van hun gedachteblokkade.

Vaak gaat het om hen te doen inzien dat zij niet meer tot de aarde behoren en is het soms noodzakelijk dat ze zich herinneren hoe hun overlijden is gebeurd.

Vaak heb je hiervoor tijd nodig en het is ook belangrijk voor jezelf en voor de overledene dat je echt die tijd krijgt, tijd om te bedenken welke de juiste benaderingswijze is, want het is steeds anders en onze tijd is juist belangrijk en noodzakelijk om te voelen of nu de overledene al dan niet bereid is om door te gaan, want het blijft tenslotte hun keuze en die respecteren we.

We hebben weer geleerd om in te voelen, om te luisteren naar wat een persoon nodig heeft, en waarmee hij bezig is. We hebben geleerd om al onze zintuigen aan te scherpen en in de moeilijkste momenten kunnen we ons ook afstemmen op een hoger bewustzijnsniveau om nadien te vragen aan de helpers om de boodschap die men gekregen heeft gezamenlijk uit te voeren.

En als je een moeder van ver ziet aankomen en naar haar pas overleden zoon ziet lopen die ze nochtans gans haar leven heeft mishandeld en vernedert, dan ziet je haar verdriet, je voelt haar spijt en haar diepe wens om vergiffenis te kunnen krijgen, ...eindelijk!

Dan wordt het soms heel, heel stil en wordt je hart zeer warm want je beleefd die hereniging in een volwaardige en zuivere emotionele sfeer, hier zijn geen maskers meer te bespeuren!

En omtrent maskers ontmoette ik eens een Afghaanse vrouw in haar blauwe boerka, volledig in de war door wat ze beleefd had gedurende haar leven en de oorlog, een vrouw die niet meer durfde haar gelaat te tonen, een vrouw die bang geworden was voor Allah. Verschillende keren ging ik bij haar op bezoek en we hebben er lang over gedaan om het vertrouwen te herwinnen, opdat ze terug haar gelaat durfde te tonen en om terug naar 'haar' echte Allah te durven opkijken.

Zo'n ontmoetingen geven sterkte en 'geloof' in wat je doet. En als je na elke opdracht nog eens wordt bedankt dan blijft je motivatie gevoed.

Kan het nog mooier als je plots een man voor jou ziet die zegt: 'ik kom je bedanken voor wat je voor mijn broer hebt gedaan' en daarna even vlug weg is. Dan heb ik zo een klein innerlijk binnenpretje die opborrelt.

Verscheidene van mijn gerichte ontmoetingen maken soms gebruik van ons kanaal om nog eens iets door te kunnen geven aan familie of kennissen, dan voelen ze zich rustig om verder te gaan maar ook voor de mensen hier op aarde wordt het rustiger.

Zo kwam er eens een man door die mij drie beelden gaf en woordeloos bleef, het eerste was zijn gezicht, het tweede zijn huis en het derde zijn wagen. Ik had het gevoel dat daar een duidelijke boodschap achter schuilde en het heeft wat denkwerk nodig gehad om te achterhalen voor wie het bedoeld was.

Voor de betrokken persoon op aarde waren de beelden duidelijk herkenbaar en met de beschrijving van het gelaat wist ze zeker over wie het ging. De boodschap was hier zeer overduidelijk: 'kijk ik leef, ik leef!'.

Zo kwam ik ook eens een man tegen die de dag na het feest van zijn 50 jaar overleed, tot mij kwam met een bos rozen en mij vroeg om ze uit te delen aan de genodigden van zijn feest.

Wat ik niet wist is dat op hetzelfde moment de genodigden aan zijn graf waren ten gevolge van de herdenkingsmis en zij besloten hadden om de zijden rozen die op zijn graf lagen onderling te verdelen als herinnering.

Kan het nog subtieler gecoördineerd worden?

Maar eigenlijk zijn dit de vlotte ervaringen, de ervaringen die je bevestigen dat je goed bezig bent, maar niet bij iedereen loopt het zo vlotjes en dan komen onze begeleidingen echt van pas.

Voor de overledene die niet beseffen dat zij in hun nieuwe dimensie zijn, of van hun fysieke wereld geen afscheid willen of kunnen nemen.

Daar kun je onze begeleidingen best gebruiken, opdat ook zij hun gedachtecocon doorbreken.

Ook krijg ik dikwijls te horen dat niemand hen verteld heeft hoe het verder ging gaan na de dood.

Vaak knoop ik een dialoog aan en probeer ik te weten te komen wat zij hebben meegemaakt op aarde en vooral hoe ze zich nu voelen. Velen zijn dan eenzaam en weten niet waarin of waaruit, sommigen groeperen zich, verblijven in een soortgelijke emotionele groepstrilling, en blijven even onberoerd.

Tot men met hen begint te praten, tot ze aandacht krijgen, tot ze vaststellen dat er echt iets met hen gebeurd is, dan gaan ze vaak gewilliger met je mee, ervaren ze nog eens wat hen was overkomen en komt dan dat bevrijdend gevoel, dat gevoel van vreugde, van vrede.

Hun omgeving verandert dan ook onmiddellijk, het wordt vaak kleurrijker, lichter, warmer en hartelijker, liefdevol. Het is alsof er dan een verheven aantrekkingskracht opkomt, die hen liefdevol oproept en verwelkomt.

En de weg kan nog vrolijker en emotioneler zijn als wij eerst hun geliefde of wie ze echt wensen te ontmoeten erbij hebben kunnen halen.

Vaak wordt er intens omhelst en omarmd en kunnen ze zo blij zijn dat ze van uitzicht veranderen en spontaan die persoon worden waarin zij zich het best voelen en zeker t.o.v. van de nieuwe omgeving en hun geliefden.

En dan, dan, is de aarde plots niet meer zo belangrijk.

Hier eindigt dan ook onze inbreng, nu gaan ze naar de plaats van 'hun verlangen', naar hun zielsgenoten, naar hun thuis, naar hun hemel, door het Licht aangetrokken met als enige bagage en rijkdom 'zichzelf' en hoe hoger hun evolutie hoe aantrekkelijker hun verblijf.

In het begin zijn de astrale beelden die ik zie soms wazig, grijs maar steeds omringd door een goudgeel contour daarna door verscherping van mijn derde oog krijg ik de kans om duidelijker in die astrale wereld te kijken.

Je bent dan een reiziger, een passant, een stille getuige. Je komt er in straten, in gebouwen, op pleintjes, in parken of nog in de natuur.

Soms kun je terug eens genieten van de hemelse kleuren, in een perfecte onderlinge harmonie en heerlijkheid, zacht en oneindig zalig om naar de kijken. En vanuit deze pracht van een kleurenzee word je soms verwelkomt door heerlijke geuren zoals van een sublieme honingzoete rozengeur en van geuren die je hier op aarde niet kent omdat ze zo zuiver, zacht en heerlijk ruiken.

Ik heb het immens geluk gehad om een paar overgegangene mensen van heel dichtbij te kunnen zien, en zij zien er echt jong uit, stralend en gelukkig. Ze zien er ongelooflijk prachtig uit.

Ook daarom hebben de overledene de aarde niet meer zo nodig en wensen zij indien mogelijk het ons alleen nog maar te vertellen.

Maar onze ondersteuning kan al van veel vroeger gevraagd worden.

Zo kun je ook de hogere trillingen opnemen om een stervende telepathisch op aarde te gaan bezoeken. Een gericht bezoek of een open bezoek. Ook daar worden gidsen bij betrokken.

De stervenden die ik bezocht waren vaak alleen in hun kamer en dan kan mijn ondersteunende activiteit beginnen. De aura kan ik dan meestal niet goed meer voelen, is vaak zeer doorzichtig en kleurloos, de etherische laag is zeer compact geworden, klein en vrij onbeweeglijk.

Je kunt je ook verplaatsen rond zijn lichaam en op dat moment voel je de kracht van de verbondenheid en de toelating om deze helende functie uit te voeren.

Dit ook is energetisch werk, helpen de stervende tot rust komen, de angsten voor het verlaten van het lichaam helpen wegnemen, vertrouwen geven, zodat eindelijk het etherische dubbel, het fysieke lichaam kan verlaten.

Op die manier ontstaat er vrij snel en automatisch een soort golf van energie dat zich lichtjes centerd op de zonnevlecht of bvb op de kruin om dan het lichaam te verlaten.

Je brengt het overlijden niet op gang, je ondersteunt alleen het proces.
En wat is het mooi om mensen uit hun lichaam te zien opstijgen!

In zo'n kamer kun je soms merken hoe astrale helpers dicht bij de stervende aanwezig zijn. Het kan ook een intieme kennis zijn, jouw persoonlijke gids, en in de kamer merk je al de aanwezigheid van andere wezens, vaak geliefden en kennissen die ook geduldig maar op afstand de overgang meemaken, mee beleven en steunen.

Een astraal ontvangstcomité als het ware om jou te verwelkomen.

Dit ook is een vorm van begeleiding en het verschil van begeleiden tussen het aardse niveau en het astraal niveau ligt dus helemaal niet ver uiteen.

Als je je lichaam verlaat ben je onmiddellijk in de andere dimensie, je hoeft echt niet in de 'ruimte' te gaan rondzweven.

Het wonderbaarlijke van dit alles vind ik de 'verbondenheid'. Of we het nu willen of niet, of we het moeilijk geloven of niet, iets in ons verbindt ons.

In de astrale wereld gebeuren er permanent acties en is men met ons bezig, het gebeurt spontaan zonder dat wij ons eerst vragen kunnen stellen over het hoe of het waarom.

Ons onderbewuste dicteert dit en merkwaardig genoeg wordt het uitgevoerd, omdat het zo hoort, omdat het blijkbaar goed is voor onze éénheid of om welke reden ook die we vandaag nog niet begrijpen.

Om te eindigen citeer ik graag nog een citaat van een spirituele Meester:

Is het niet fantastisch om in de mysteries van deze wereld te mogen leven!
Leef in vreugde en geniet om te leven in een lichaam.

Hier beëindigt deze podcast. Wenst u hierop te reageren of heeft u vragen omtrent het thema aarzel niet om ons te contacteren.

Bij leven en welzijn, tot een volgende keer.

Michel Dutordoir.
michel.dutordoir@outlook.be